

תת"ע 4733/07/17 - מדינת ישראל נגד שלומית דיין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4733-07-17 מדינת ישראל נ' דיין

לפני כבוד השופטת הגר אדרי	
המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת:	שלומית דיין
	ע"י עו"ד גולן

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה, מפי ב"כ, בביצוע עבירה של נהיגה בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21 א' לתקנות התעבורה, כאמור בכתב האישום המתוקן.

קשה שלא להפנות לגלגולו של התיק.

המדובר בנאשמת נורמטיבית, אשר התייצבה לדיון ראשון בביהמ"ש, ביום 23/7/17, לאחר שהגישה בקשה להישפט בגין

דו"ח שייחסו לה בו עבירה של אי ציות לתמרור 501, איסור נהיגה בנתיב תחבורה ציבורית, בצומת הרחובות הרצל-ז'בוטינסקי ברמת גן, מקום בו מבוצעות עבודות הרכבת הקלה.

ביום הדיון, התייצבה הנאשמת מגובה בתמונות ממקום העבירה, אשר העידו, בין היתר, כי בשל השיפוצים של עבודות הרכבת הקלה, נתיב אחד היה חסום ולכן לא נותרה לה ברירה אלא לעבור בנתיב של התחבורה הציבורית.

לאור הכשלים הראייתיים שהוצגו בדיון, הפנה מותב זה את הנאשמת, כמקובל, להידבר עם המאשימה, התביעה המשטרתית ולקבל הצעה להסדר טיעון מהתובעת שנכחה בדיון, תובעת ותיקה ובעלת סמכויות כתובעת ממונה.

אסבר את האזון כי המדובר בעבירה שאין בצידה חובת ניקוד ומתחם העונש ההולם, לעבירה זו בנסיבותיה, על פי עובדות כתב האישום הינו קנס בסך 500 ₪.

הנאשמת, הלא מיוצגת, האמינה כי הדו"ח ניתן לה שלא כדין ולכן ביקשה להישפט ולקבל יומה בדיון. ב"כ המאשימה, בחרה שלא להציע לנאשמת הסדר טיעון והצדדים ביקשו לטעון פתוח לעניין העונש.

בטיעוניה לעונש, ציינה התובעת כי הנאשמת אוחזת ברישיון נהיגה משנת 1982, לחובתה 12 הרשעות, כאשר האחרונה היא משנת 2012. עוד טענה, כי כל הרשעותיה הן בגין קנסות וביקשה להשית על הנאשמת את הקנס המקורי.

הנאשמת מצידה, ביקשה להתחשב בעניין הקנס תוך שהיא מציינת את העובדה כי הודתה בשל רצונה לייעל.

בגזר הדין המקורי קבעתי כי הנאשמת תשלם קנס מופחת בסך 50 ₪, תוך שהתייחסתי לספק שעלה מהראיות שהציגה הנאשמת, כחלק משיקול הדעת שהוביל להחלטתי בהפחתת הקנס.

ב"כ המאשימה, הגישה ערעור על קלות העונש, הנאשמת נדרשה להגיע לביהמ"ש המחוזי וחזרה על טיעוניה כמו שטענה בהזדמנות הראשונה והם כי היא לא אשמה.

בדיון בביהמ"ש המחוזי, הציעה ב"כ המאשימה כי התיק יוחזר למותב זה לניהול הוכחות.

התיק נקבע לשמיעת הוכחות בפניי.

טוב עשתה המאשימה שלא ניהלה את התיק עד תומו.

תביעה משטרתית חזקה ואמיצה היא גם כזו שלוקחת אחריות על כשלים בראיותיה.

בנסיבות תיק זה, נראה כי התובעת חטאה לתפקידה, שעה שבחרה שלא לתת משקל לכשלים בראיות ולא להציע הצעה להסדר טיעון, כזה הכפוף למדיניות הענישה של אגף התנועה ולוקח בחשבון גם את עברה התעבורתי המקל של הנאשמת.

במצב דברים שכזה, התיק, מסוג ברירת קנס, אמור היה להידחות להוכחות, להיות מובא לפתחו של תובע אחר, אשר יזמן את השוטרים לעדות, יישמעו הראיות ותינתן הכרעה לגופו של עניין, דבר שלא תורם לחסכון בזמן שיפוטי כמו גם מוביל לבזבז במשאבי התביעה.

בסופו של יום, החליטה המאשימה לתקן את כתב האישום לקולא ולהשית קנס מופחת מהקנס המקורי, למרות שהגישה בתיק זה ערעור על קלות העונש, דבר המצביע על גדולתה.

לאור כל האמור לעיל ולא בלי היסוס, החלטתי לכבד הסדר זה אליו הגיעו הצדדים.

למרות ועל אף כל גלגולי התיק, אני דנה את הנאשמת לתשלום קנס בסך 200 ₪ שישולם עד ולא יאוחר מיום 8/8/18.

המזכירות תשלח לנאשמת את שובר התשלום לכתובתה שבכתב האישום.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לראש יחידת תביעות תעבורה מחוז ת"א,

רפ"ק לימור שאלתיאל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ח, 10 מאי 2018, בהעדר הצדדים.